

Höstens första gryning stiger stilla, sprider sina färger över frostig äng. Löv faller mot marken, ett stormande hav av färger.

Ett bidande mörker, står åter vid årets port...Landet faller mot en stilla dvala. Dunkla ter sig dagarna, under moln tyngda av regn. Isig är Rimfaxes fradga i arla timma.

Ropen från skogen kallar mig hem, till mina fränder...till min säng. Hemåt, hemåt...viskar mitt inre Hem till djupa dalar och lövfyllda sänkor

Till stigarna jag alltid vandrat, till bäckar som släckt min törst Till gölar och sjöar för mig så bekanta, där jag speglat mig, svalkat mig under stjärnklara nätter

Hem, för att känna morgonbrisens kyla på rådarnas berg...hem

Tankar vandrar över gammal mark. Ekon av det gamla arvets hopp. Slutet av gudarnas tunga andedräkt

Askens blad viskar stilla, täljer om jorden och världar nedan, om bergen och de som där råda Viskar om det som är mitt hem

Dess rötter som sig svalka i underjordens kalla strömmar. Täljer om visdom som dväljs och urkraften som glöder däri.

Viskar om havet och bäckarna som där mynnar Om skogen som ruvar dunkel och stilla fylld av minnen och gamla sår

Seg och kraftfull, stolt och klok. Med roten i myllan fylld av livets dryck

Täljer om de gamla folken, de vackra som dansar över myren. Om skogens konung som stilla vakar vid tjärnens kant

Om skogens härskarinna den fagra som förvillar. Detta kvinnliga väsen ljuvt doftande av löv

Den viskar om himlen och stjärnorna där ovan, om hemligheterna som djäljes där. Viskar nordanbäckens friska vatten. Talar om Bifrost den slutliga vägen hem...

Stilla går solen ned i horisonten, de två världarna möts... ett drömmens rike faller inpå.

från tjärnen stiger en dimma, lätt som älvors tårar. vandrar ovan den svarta ytan.

Än en gång står jag här. På rådarnas berg. Känner nattbrisens kyla. Månen sjunger sin full.

Hör mina fränder ropa. Välkomnar mig hem.
Aldrig mer lämnar jag detta. Detta eviga bo.